

Homerosun Kaleminden 18 Mart

– Gök Tuğ · 06 Nisan 2020

Tarih 19 Şubat 1807'yi gösterirken İngiliz donanması ne hadle bilinmez, Fatih rolüne bürünmeye kalkmış, İstanbul'a girmek gibi bir düşünceyi aklından geçirme cüretkarlığını gösterip Çanakkale sularından geçmişti. Öyle ya değil Fatih olmaya, İstanbul'a bile yaklaşmadan tabiri caizse geldiği gibi gitmişti. Ne yazık ki Osmanlı için tek tehlike bu olmamıştı, olmayacaktı. 18 ve 19. Yüzyıllarda Rusya, İngiltere, Fransa üçlüsü arasında köşe kapmaca oynayan Osmanlı; can havliyle adeta göz açıp kapayıncaya kadar müttefik değiştiriyordu. Bir gün yardım için boğazları kullanan İngiltere'nin diğer gün payitahta tehdit oluşturması içten bile değildi. Birbirleriyle sürekli rekabet içerisinde olan bu devler kim zayıfsa ona yardım ediyor, kim güçlüyse karşısına geçiyordu. Osmanlı belki zayıftı belki bir çok şey için geç kalmıştı ancak artık kör değildi, hasta adamın bastonundan başka dayanağı yoktu ve yere düşmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yunanlıların Bizantion'u, Avrupalıların Kostantiniye'si, Ortodoksların da kalbi Türklerin elindeydi; İstanbul kaybedilmemeliydi, kaybedilemezdi. Bu nedenlerden, Osmanlı özellikle 19. Yüzyılın sonunda ve 20. Yüzyılın başında boğazları savunma açısından güçlendirmeyi ihmal etmiyordu. Belli ki oyunun kurallarını öğrenmiş ve bir sonraki adımda hak sahibi olmak istiyordu. Yıllarca aynı kümeste horozluk davası güden, saray sofralarında sınırlar çizen, baba malıyla ata mirasına göz diken imparatorluklar bir gün kardeş payına düşebilirdi. Zira öyle de oldu, tarihler yine bir 19 Şubatı gösterirken İngiliz ve Fransız donanmaları müttefikleri Rusya'yı saplandığı bataklıktan çıkarmak adına Çanakkale kıyılarını zorluyordu. Tahmin edileceği üzere bu tarih bir rastlantı değildi, 108 sene önce iki Manş devinin çekişmesi yüzünden Biritanya'ya hedef olan boğazlar; 1915 kışında iki devin de ortak hedefi olmuştu. Elbette tek hedef hasta adamın malı mülkü değildi, Türkler geldikleri yere geri gönderilmeliydi. Taaruz sabahı, Türk tabyalarını ilk bombalama görevi Agamemnon, Lord Nelson ve Inflexible zırhlılarının olmuştu. Agamemnon toplarını Rumeli'ye çevirdiğinde Batı, belki bilmiyordu ama tarihe meydan okumuştur. Artık boğazlar meselesi ne sıcak denizler kadar ne de cihan harbi kadar basitti, zamanı aşmış ve destanlara ulaşmıştı. Batı'nın Doğu'ya düzenlediği bu sefer aynı zamanda Truvalı Hektor'a düzenlenmiş bir seferdi. Toplar düştü, toprak dövüldü, dumanlar yükseldi yani Agamemnon Hektor'dan intikam almaya geldi. Kılıçlar savruldu, kalkanlar çarpıştı, oklar gerildi yani Hektor'un ruhu Türk'te belirdi. Tüm bunlar karşısında ilerlemeye devam eden düşman donanması hâlâ bataklıkta çırpındığının farkında değildi. Onlar Çanakkale içlerinde Türk tabyalarına her yaklaştığında Homeros'un kalemi de Agamemnon'un sonuna o kadar yaklaşıyordu. Pek tabi böyle bereketli topraklar için bir destan yetmezdi, Seyit Onbaşı da girdi destan sırasına. Yetmez! Nusret'in hakkı yenmez, bir destan da ona. Manş'ın devleri, Marmara akıntısına bile dayanamamış ve nihayetinde geldikleri gibi gitmişlerdi. 18 Mart itilaf devletlerinin altında kalmak istemeyeceği türden bir yenilgiydi. Almanya'nın yenilmesi üzerine zaten uzun zamandır barış yüzü görmemiş Türkler, Mondros ateşkesini imzalamak zorunda kalmıştı. İtilaf devletleri şansını zorlamayı ihmal etmiyordu; Mondros, Agamemnon zırhlısında imzalanacaktı. Şimdi de Çanakkale'nin intikamını almaya çalışıyorlardı, hem de Mustafa Kemal Paşa'yı hesaba katmadan. Hesapsız kitapsız kalkıştıkları bu iş de ağızlarına yüzlerinde bulaştı ve yine geldikleri

gibi gitmek zorunda kaldılar. Kulağınıza küpe olsun Mehmet Akif'in sözleri
"Tarih tekerrürden ibarettir diyorlar, hiç ibret alınsaydı tekerrür eder miydi?"